
MAJOR SLIK
PŘÍBĚHY O ERIKOVI
3. DÍL
KRÁL STŘELCŮ V ESTHERVILLE

PŘÍBĚHY O ERIKOVI

3. díl

Král střelců v Estherville

Třetí kniha příběhů o podivuhodném muži, kterou podle vyprávění očitých svědků sepsal

MAJOR SLIK

Motto

Je jiný než ostatní.
A přijíždí vždy tam, kde musí dát „pár věcí do pořádku.“
Protože on je spravedlnost.

Osoby příběhu 3

Kevin Adams

Sára Adamsová

Johan Adams

Salivan

Sam

Flákač Rony

Jim Talbot

Šerif Mahory

Donald Mahory

Ted Barnes

Tarzan Bobo

Tom Russel

Černej Zach

Larry

Komanč Bill

Zrzek Emereth

Mexičan

Ed „Kozí obličej“

starý Sinclair

Harry a Wanda

Andy a Dan

Městečko Estherville

Osada Dlouhá Chvíle

KRÁL STŘELCŮ V ESTHERVILLE

1. ČÁST
(Podle vyprávění obyvatel městečka Estherville)

Pro čtenáře 15+

[1]

Ten cizinec přijel do Estherville po severní dostavníkové cestě, pozdě odpoledne o poslední zářijové sobotě. A nebyl tehdy jediný. Hlavní příjezdová cesta byla plná farmářských povozů všeho druhu, na kterých se natřásaly svátečně vyšňořené rodiny z širokého okolí, cválajících jezdců na koních i těch, kteří přišli zblízka po svých.

První obyvatel městečka, se kterým cizinec mluvil, byl třináctiletý Kevin Adams, který seděl před verandou jednoposchoďového domku, prvního při vjezdu do městečka, a evidentně si ten ruch na cestě užíval. Estherville bylo malé městečko, kde se obvykle nic zvláštního nedělo, takže dnešek byl pro Kevina vítanou změnou, kterou si nemohl nechat ujít. Hned po snídani se proto uvelebil před domem na skládací stoličce, před sebe vyložil na proutěný tác dřevěné pistolky, které sám vyrobil na dědově soustruhu a voláním se pokoušel přilákat projíždějící, aby si je koupili. Pozornost mu ale většinou

věnovaly pouze farmářské dcerky v jeho věku, které mu z bryček sem tam někdy zamávaly.

Jelikož se mu podařilo za celý den prodat pouze dvě pistolky, jeho obchodní nadšení se postupně vytratilo a Kevin se o to více soustředil na sledování dění na ulici, které se mu zdálo mnohem zajímavějším. Zrovna teď zaujal jeho pozornost muž, který se pomalu blížil k jejich domu se dvěma koňmi a zřejmě tak přijížděl zdaleka. Seděl na vysokém hnědákovi s bílou lyskou na čele a druhého koně, ušlechtilého vraníka, měl lasem přivázaného k sedlu. Měl na sobě dlouhý cestovní plášť splývající přes boky koně, kolem krku šátek proti prachu a na hlavě šedý stetson, jak se na cesty oblékala většina kovbojů. Kevina na něm ale zaujalo něco jiného: obezřetnost, s jakou se pohyboval v davu, zvláštní sebejistota, která byla patrná z jeho držení těla a způsobu jízdy – a pak ještě něco, co Kevinovi chvíli trvalo, než si to uvědomil. Ten varovný pocit nebezpečí, který muž vzbuzoval. Možná to bylo i tím, že byl ozbrojen více, než bylo u kovbojů obvyklé. Měl dvě pušky zavěšené u sedla a brokovnici přehozenou přes záda. Každopádně Kevinovi problesklo hlavou, že přijíždí nebezpečný muž a nemohl od něho odtrhnout zrak.

Když byl cizinec na úrovni jejich domu, náhle z ničeho nic, jako by na sobě ucítil Kevinův pohled, strhl koně doprava a nehledě na zmatek, který za sebou svým manévrem způsobil, vydal se směrem ke Kevinovi. V Kevinovi by se krve nedořezal, když cizinec zastavil koně přímo u něho, složil ruce na opěrce sedla, přelétl zrakem dům, a poté jeho oči spočinuly na Kevinovi.

Měl zvláštní pátravý pohled, kterým se do Kevina vpíjel, jako by četl jeho myšlenky a zároveň i hodnotil všechny stránky jeho povahy a charakteru. Ale také uklidňující a přátelský, po kterém se v jeho nitru rozlil pocit náhlé sympatie a důvěry k tomuto cizinci.

„Řekl bych, že dobře znáš zdejší poměry, mladý muži," promluvil cizinec měkkým hlasem a tím oslovením si získal Kevina úplně. „Tak mi pověz, kde to jsem a co znamená ten mumraj na ulici."

Po těch slovech si sundal klobouk i šátek, který vyklepal a utřel si s ním obličej. Kevin uviděl opálenou tvář muže po třicítce, s lehce vystouplými lícními kostmi, širším nosem a trochu přimhouřenýma očima. Dlouhé, černé vlasy měl hladce sčesané dozadu a uvázané po indiánském způsobu do krátkého ohonu.

„Jste v Estherville, pane, a všichni z okolí se sjíždějí na zítřejší slavnost, kde bude i každoroční střelecká soutěž o Krále střelců. A letos se hodně lidi přijíždí podívat hlavně na Salivana, který je už ve městě a má se soutěže též zúčastnit."

„A kdo je ten Salivan?"

„Známý pistolník, pane, o kterém se říká, že zabil nejmíň deset lidí. Je ubytovaný támhle v hotelu Růže z Wyomingu," ukázal bradou dovnitř městečka.

„A jak říkají tobě, příteli," zeptal se cizinec, na kterého zřejmě zdejší věhlas Salivana vůbec nezapůsobil.

„Jsem Kevin Adams. Měl byste to v té soutěži také zkusit, pane, můžete vyhrát sto dolarů a krásný revolver s věnováním na pažbě. Stejným, jaké je tady na těch suvenýrech," ukázal na tác před sebou.

„Koukám, že ti obchody moc nejdou, Kevine," řekl cizinec. „Ten tác je skoro plný!"

„To je dnes už druhý," zalhal Kevin a trochu se při tom začervenal. Sáhl po jedné pistolce a natáhl ruku směrem k cizinci. „Kupte si ji na památku, pane, sám jsem je dělal celý měsíc a dávám je lacino – pouze po pěti centech za kus."

Cizinec si nasadil klobouk a sesedl z koně, aby si pistolku prohlédl zblízka. Bylo vidět, že je to vysoký muž atletické postavy, pohyboval se lehce a bez známky únavy z dlouhé cesty.

Pistolka byla o polovinu menší než běžný revolver, z hladce opracovaného dřeva a natřená šedou barvou. Na pažbě měla z obou stran připevněné tenké plechové destičky, na kterých bylo vyryto ‚Král střelců v Estherville'.

Cizinec si ji chvíli zamyšleně prohlížel. „Jsi šikovný, Kevine," řekl. „Koupím všechny!"

Sáhl pod kabát a podal Kevinovi dolar. Toho to tak překvapilo, že mlčky vzal peníze a ani nepoděkoval.

„Uděláme spolu ale takovou malou dohodu, Kevine… Zatím si vezmu jen tu jednu a ostatní mi do zítřka schováš. A přimluvíš se u otce, aby mě nechal u vás přespat. Stačí ve stodole a za nocleh mu samozřejmě zaplatím."

„Můj táta je už dva roky mrtvý, pane, spadl v horách z koně, ztratil asi vědomí a uštknul ho chřestýš. Než jsme ho našli, bylo po něm. Bydlíme tady s matkou u dědy, který má obchod se zbraněmi," ukázal palcem nahoru na vývěsní štít. „A matka nikdy nocležníky do domu nebere. Takže s tím asi nic neudělám!"

Vtom se za nimi ozvalo: „Kevine, pojď už dovnitř, za chvíli bude večeře!“ a z domu vyšla na verandu žena v modrých šatech po kotníky, přes které měla uvázanou květovanou zástěru. Byla o něco starší než cizinec a do její poctivé tváře se již podepsala každodenní dřina a starost o chod domácnosti. Když uviděla před domem cizince, trochu se zamračila. „Kdo jste, pane, a co pohledáváte u našeho domu?“ řekla přísně.

„Jmenuji se Erik, madam, a přijel jsem vaší rodině pomoct,“ odpověděl cizinec svým měkkým hlasem a smekl znovu klobouk.

Trochu ji to zaskočilo, ale pak řekla rezolutně: „Nikdo se vás tady o pomoc neprosil, tak raději běžte o dům dál!“ A obrátila se k odchodu.

„Vzpomeňte si, madam!“ řekl tiše cizinec.

Žena zůstala stát, pak se pomalu otočila zpět. Jako by nevěřícně pohlédla na cizince, který se na ni díval svýma zvláštníma očima.

Chvíli bylo ticho.

„Mně už pomohl, máti“ ozval se Kevin. „Koupil všechny moje pistolky. A taky chce u nás přespat ve stodole. Říkal, že zaplatí, co si řekneš, takže bys mohla udělat výjimku, když je to můj dobrý zákazník!“

„Ale já přece nikoho …“ zarazila se. Pořád ještě se na sebe oba dívali.

„Dáte mi dva dolary za nocleh ve stodole a se snídaní, Eriku,“ řekla najednou smířlivě. „Ve dvoře je káď s vodou, kde se můžete umýt, a Kevin vám ukáže, kde budete spát.“

Když ji Erik podal peníze, dodala již s úsměvem: „Přijďte také na večeři, když jste ten dobrý zákazník mého Kevina. A nejsem žádná madam, říkají mi Sáro.“

Po těchto slovech se vrátila do domu.

„To jste teda frajer, Eriku,“ řekl uznale Kevin. „Žádnému chlapovi se ještě nepodařilo ukecat máti na nocleh. A aby ho ještě i pozvala na večeři, to teda nepamatuju vůbec.“

„Byla to i tvoje zásluha, Kevine,“ pousmál se Erik. „A tvoje matka je správná ženská, která má své důvody, proč je taková. Teď běž otevřít vrata do dvora a pomoz mi ustájit koně. A měl bys mi tykat, když už jsme z jednoho domu!“

[2]

U večeře se Erik, teď již převlečený do čisté popelínové košile, vesty a manšestrových kalhot, seznámil s posledním obyvatelem domu, Sářiným tchánem a Kevinovým dědou, který se jmenoval Johan Adams. Byl to asi šedesátiletý čiperný a hovorný stařík s brejličkami v kovové obrubě, který Erikovi během jídla vyprávěl o poměrech v městečku a o lidech, kteří zde žijí. Erik se tak dozvěděl, že město zcela ovládá jistý Donald Mahory, potomek jednoho z prvních osadníků, po jehož dceři se město i jmenuje. Donaldu Mahorymu zde patří pivovar i lihovar, banka, pozemky, místní přepravní společnost a většina hospod, značný vliv má i na radnici.

„A ostatní obchodníky dusí vysokými daněmi, které nevybíravým způsobem vymáhá jeho synáček, kterého dosadil za šerifa. Všichni tady vědí, že státu jde z těch daní jenom malá část a zbytek do kapsy Donalda Mahoryho. Ale stěžovat si není komu, protože zkorumpoval starostu i soudce Dolena a zákon tady představuje jeho syn. Zbídačil tak hodně rodin a řada z nich už musela město opustit. Já sám přežívám jen tak tak a nemít povinnosti tady k Sáře a Kevinovi, a na zdejším hřbitově pochovaného svého jediného syna i manželku, dávno bych odjel také!“

„Jednou je Pán Bůh potrestá oba – otce i jeho povedeného synáčka,“ řekla s přesvědčením Sára.

„Nemá mladého Mahoryho ráda,“ pošeptal starý Adams Erikovi, když Sára odešla na chvíli z jídelny. „Nadbíhal jí už zamlada, ještě

když byla svobodná, a po synově smrti se to ještě zhoršilo. A ona se přitom stále ještě nemůže vyrovnat s tím, že můj syn zemřel. Oba se moc milovali."

Ta Sářina poznámka byla její první kloudná věta, kterou během večeře pronesla. Obsluhovala je předtím mlčky, a při jídle se pouze několikrát kradmo a zamyšleně zadívala na Erika, když ten se zrovna díval jinam.

Ani Erik nebyl příliš hovorný. Starého Adamse poslouchal sice pozorně, ale do rozmluvy s ním se nepouštěl. A od Kevina, který z něho nespouštěl oči, si pouze nechal vysvětlit, jak probíhá soutěž o Krále střelců. Ten ho informoval, že se střílí revolverem na vyhazované hliněné koule, a to ve třech kolech – v prvém mají koule velikost pět palců, v každém dalším jsou o palec menší. Soutěže se může zúčastnit každý, kdo zaplatí poplatek jeden dolar a za něj může v každém kole střílet dvakrát, pokud se napoprvé netrefí. Úspěšný střelec postupuje do dalšího kola již bez poplatku, neúspěšný v soutěži končí, nebo musí znovu zaplatit, pokud chce svůj pokus zopakovat. Vítězí ten, kdo sestřelí nejmenší kouli.

„Ale to se zatím vždy podařilo pouze našemu šerifovi," poznamenal Kevin.

„A co když se zítra trefí do nejmenší koule i ten pistolník Salivan?"

„Tak budou na ni střílet znovu a pouze s jedním pokusem – a to tak dlouho, až někdo z nich mine," vmísil se do rozhovoru starý Adams.

„Aspoň by to bylo napínavější," dodal Kevin.

„Neslyším ráda, když se bavíš o střílení, Kevine," ozvala se Sára. „Máš na tyhle věci ještě spoustu času!"

Kevin se provinile podíval na Erika, jako by u něho hledal zastání.

„Je to moje chyba, Sáro," řekl Erik. „Neměl jsem s tím začínat, a navíc mě ta soutěž vlastně nezajímá. Ale tvoje matka má pravdu," obrátil se na Kevina. „Já sám jsem měl pistoli s ostrými náboji poprvé v ruce a naučil se z ní střílet, až když mi bylo devatenáct let."

„Povězte nám něco o své rodině, Eriku," zajímala se Sára. „O rodičích, pokud ještě žijí, odkud pocházíte a tak. A jak se vlastně jmenujete?"

Všichni tři se zvědavě dívali na Erika. Ten si je chvíli mlčky prohlížel, jako by zvažoval, kolik jim toho o sobě může říct.

„Narodil jsem se v Mexiku, Sáro. Moje matka byla indiánka a zemřela, když mi byly tři roky, vůbec si na ni nepamatuji. Otec byl běloch a ani nevěděl, že mě zplodil. Setkal jsem se s ním až po mnoha létech – a to náhodou – a byli jsme spolu jen pár měsíců. Pak ho zastřelili. Takže to byli cizí lidé, kteří mě vychovali, a já proto sám nevím, jak se mám jmenovat, aby to vůči těm ostatním bylo fér. Mám mít jméno po pokrevním otci, který o mně devatenáct let neměl ani potuchy? Po starostovi v mexické vesnici, který mě musel po smrti matky živit, jak je tam zvykem? Po mém adoptivním otci, který mě odvezl z Mexika, když mi byly čtyři roky? Nebo snad po starém indiánovi, který mi řekl o mém původu a naučil mě spoustu věcí, které by mě nikdo jiný nenaučil? Vždyť každý z nich je vlastně tak trochu mým otcem… Proto jsem se rozhodl, že budu pouze Erik."

„A ten váš otčím – kdo to byl? Zřejmě se o vás dobře staral; poznám, když je chlap vzdělaný a slušně vychovaný!“

„Vaše pochvala by ho jistě potěšila, Sáro, protože Ben Evans byl pomocný dělník v cirkuse. Jsem mu vděčný za všechno, co pro mne udělal. Nebýt jeho, byl bych už zřejmě mrtvý, protože dobrá polovina dětí z mexických vesnic se nedožije ani deseti let. To on a ostatní lidičky z cirkusu Bordini byli patnáct let moje rodina i moji soukromí učitelé!“

Při těch slovech vzal ze stolu malou lžičku a ta se v jeho rukou začala najednou střídavě ztrácet a zase objevovat, což u Kevina vyvolalo úžas a nadšení.

„Páni, ty jsi úplný kouzelník, Eriku!“ zašeptal s očima na vrh hlavy.

„I tohle byla součást mého vzdělání,“ odpověděl Erik a neznatelně se usmál směrem k Sáře.

„Jste zvláštní člověk, Eriku,“ řekla Sára. „Nevím proč, ale jsem ráda, že jsem vás poznala. Možná proto, že jsem ještě neviděla mužského se zelenýma očima,“ dodala s lehkým úsměvem.

„Někde jsem četl, že zelené oči mají lidé s mystickými sklony,“ poznamenal Johan Adams.

„A také ďáblové,“ řekl Erik a něco v tónu jeho slov způsobilo, že u stolu na chvíli zavládlo mlčení.

Zřejmě si uvědomil, že všichni Adamsovi jsou věřící, a že se jich jeho poznámka mohla dotknout, obrátil se proto k Sáře a omluvně dodal: „Zelené oči mám po své matce, protože otec je měl šedivé. A u indiánů to není zas taková zvláštnost.“